

Agatha Raisinová přistála na londýnském letišti Heathrow navenek do bronzova opálená, ale v nitru se rděla studem. Tlačila na vozíku kufry k východu a připadala si jako na prostý blázen.

Strávila dva týdny na Bahamách stíháním svého hezkého souseda Jamese Laceyho, který se nijak netajil tím, že se hodlá rekreovat v hotelu Nassau Beach. Agatha pojala pronásledování muže stejně nemilosrdně jako kdysi své podnikání. Utratila spoustu peněz za fascinující garderobu, úporně hubla, aby mohla svoji středněvěkou, leč omlazenou postavu stavět na odívání v bikinách, jenže po Jamesi Laceyem nebylo sebemenší stopy. Půjčila si auto a objela na ostrově téměř všechny hotely, ale bez výsledku. Navštívila dokonce úřad generálního guvernéra v naději, že o něm vědí. Několik dní před návratem zatelefonovala přes oceán do Carsely, vesnice v Cotswoldsu, kde se usadila, a to farářově ženě paní Bloxbyové. Po chvilce chození kolem horké kaše se konečně zeptala, jestli neví, co je s Jamesem Laceyem.

Doteď si pamatuje hlas paní Bloxbyové, zesilující a zeslabující se vzhledem k nevalnému spojení jako příboj. „Pan Lacey na poslední chvíli změnil plány. Rozhodl se, že si užije dovolenou se svým přítelem z Káhiry. Zmínil se sice, že se chystá na Bahamy, a vzpomínám si, že paní Masonová řekla: ‚To je překvapení! Tam se chystá naše paní Raisinová.‘ A vzápětí jsme se dověděly, že ho k sobě pozval jeho egyptský přítel.“

Agathu fackovala hanba a z hanby se doteď nevzpamatovala. Pochopila, že změnil plány jen proto, aby se s ní nesetkal. Při zpětném pohledu si musela přiznat, že ho uháněla moc vlezle.

A neužila si dovolenou i z jiného důvodu. Umístila kocoura Hodge, dárek od detektiva seržanta Billa Wonga, do kočičího hotelu, a dělala si starosti, jestli tam kocour neuhynul.

V parkovací garáži naložila zavazadla do kufru, rozjela se do Carsely a znovu přemítala, proč odešla na odpočinek tak mladá – zánovní padesátnice se přece dnes považují za mladé – a proč prodala svoji PR agenturu a pohřbila se na venkově.

Kočičí hotel se nacházel na okraji Cirencesteru. Vstoupila do domu, kde ji nepřívětivě přijala hubená, vytáhlá majitelka. „Jsem právě na odchodu, paní Raisinová,“ řekla. „Slušné bylo se předem telefonicky ohlásit.“

„Vydejte mi zvíře,“ požádala důrazně Agatha a zlověstně blýskla po majitelce očima. „A hodte sebou!“

Žena hrdě odkráčela, uražena do hloubi duše. Brzy se vrátila s Hodgem, který mňoukal v košíku.

Agatha, zcela hluchá k dalším výtkám, zaplatila účet.

Opětovné shledání s kocourkem ji potěšilo, ptala se sama sebe, jestli se už proměnila ve venkovskou paničku, která se rozplývá nad svým zvířecím miláčkem.

Její domek se krčil pod mohutnou rákosovou střechou a připadal Agatě jako starý pes, který čeká, aby ji uvítal. Když zapálila v krbu, nakrmila kocoura a dopřála si lomcováka whisky, nabyla pocitu, že si se vším poradí. Čert vem Jamese Laceyho a všechny muže!

Ráno se vydala do místního obchodu smíšeným zbožím Harvey's, aby nakoupila nějaké potraviny a předvedla, jak se opálila. Potkala se s paní Bloxbyovou. Agatha se kvůli telefonátu z Baham cítila trapně, ale vždycky taktní farářova žena jí ho nepřipomněla, jen ji upozornila, že večer se koná na faře schůze Dámského spolku v Carsely. Agatha přislíbila, že se zúčastní, ačkoli si uměla představit zajímavější společenskou událost než čaj na faře.

Moc se jí tam nechtělo. Raději by šla na večeri do místní hospody Zuřivý lev. Jenže na druhé straně farářově ženě slíbila, že se dostaví, a sliby paní Bloxbyové se neporušují.

Než vyšla večer ven, na vesnici padla mlha, hustá a mrazivá, tlumila zvuky a proměnila keře v příkrčené útočníky.

Dámy už zaujaly místa v příjemném binci obývacího pokoje na faře. Nic se nezměnilo. Paní Masonová byla stále předsedkyní – jak podotkla farářova žena, předsednický post v Carsely nebyl v sázce, kdo ho získal, ten se ho nevzdá, a stejně tak stupně na žebříčku se staly jakýmsi osobním lénem – slečna Simmsová v bílých střevíčkách a kratičké sukénce à la Minnie Mouse byla stále tajemnicí. Agathu přinutily, aby podrobně vylíčila, jak bylo na Bahamách, a tak bájila o slunci a o písku, až podlehla dojmu, že si tam opravdu užila.

Četl se zápis, diskutovalo se o finanční sbírce pro organizaci Zachraňte děti a o výletu pro seniory, doléval se čaj a nabízely se koláče.

Tam se také Agatha dověděla o novém veterináři. Obec Carsely konečně získala zvěrolékaře. Ošetřovnu zří-

dili v přístavku k budově knihovny. Veterinář Paul Bladen z Mircesteru ordinoval dvakrát týdně, v úterý a ve středu odpoledne.

„Nejdřív nad tím lidi kroutili hlavami, zvykli jsme si jezdit k veterináři do Moretonu, ale pan Bladen je odborně velmi, velmi na výši,“ řekla slečna Simmsová.

„A taky velmi pohledný,“ dodala paní Bloxbyová.

„Je mladý?“ otázala se Agatha s jiskřičkou zájmu.

„Hádám mu plus minus čtyřicet,“ zasppekulovala slečna Simmsová. „Není ženatý. Rozvedl se. Má takové zvědavé oči a moc krásné ruce.“

Agatha se o veterináře zase tolik nezajímala, nepřestala myslet na Jamese Laceyho. Přála si, aby se brzy vrátil a mohla mu dát najevo, že o něj vůbec nestojí. A tak zatímco se dámy rozplývaly chválou na nového zvěrolékaře, Agatha v duchu sepisovala scénář jeho a svých replik a představovala si, jak ho zaskočí poznání, že si běžné sousedské přátelství mylně vyložil jako dotěrné nadbíhání.

Ale osud chtěl tomu, aby se Agatha seznámila s Paulem Bladenem hned následujícího dne.

Rozhodla se, že zajde do řeznictví koupit steaky a pro Hodge kuřecí játra. „Brýtro, pane Bladene,“ zahalasil řezník a Agatha se ohlédla.

Paul Bladen byl pohledný muž krátce po čtyřicítce, v hustých vlnitých blond vlasech se mu objevily první šediny, světle hnědé oči jako kdyby mhouřil proti pouštnímu slunci, výrazná smyslná ústa podtrhovala hranatá brada. Byl štíhlý, průměrně vysoký, měl na sobě tvídové sako s koženými nášivkami na loktech a flanelové kalhoty, a protože byl chladný den, kolem krku tradiční šálu

s logem Londýnské univerzity. Připomněl Agatě časy, kdy se univerzitní studenti oblékali jako univerzitní studenti, než nastala doba triček a odrbaných džín.

Paul Bladen zase spatřil ženu středního věku plnoštíhle baculaté postavy, s lesklými kaštanovými vlasy a malýma, jakoby medvědíma očima v opáleném obličejí. Všiml si, že má na sobě velmi drahé oblečení.

Agatha vytrčila ruku, představila se a přivítala ho ve vesnici vybraným tónem zámecké paní. Zadíval se jí do očí, usmál se, pozdržel její ruku a zamumlal cosi o hrozném počasí. Agatha úplně zapomněla na Jamese Laceyho. Anebo skoro. Ať si v Egyptě třeba shnije. Doufala, že ho stihne faraonova pomsta, dostane průjem a pokouše ho velbloud.

„Vlastně vás chci navštívit,“ perlila Agatha. „Se svým kocourkem.“

Neovanul na okamžik ty přimhouřené oči mráz? Ale zvěrolékař řekl: „Dneska odpoledne ordinuju. Co kdybyste zvíře přinesla? Dejme tomu ve dvě hodiny?“

„Jsme moc rádi, že máme konečně svého veterináře,“ rozplývala se Agatha.

Opět ji obdařil důvěrným úsměvem. Agatha vyšla ven a vznášela se v oblacích. Vesnici stále svírala mlha, vysoko, vysoko na nebi se skrze ni probojovával červený sluneční disk, vrhal chabé růžové světlo na krajinu pokrytou jinovatkou, což připomínalo Agatě vánoční pohlednice jejího mládí se třpytivými zimními výjevy.

Pospíchala kolem domu Jamese Laceyho, aniž tím směrem pohlédla, a přemýšlela, co si vezme na sebe. Škoda že veškeré nově pořízené oblečení se dalo nosit jen za tropických veder.